

жребецъ, подвикна на псетата, които залаяха въ лудъ въ торгъ.

Ожие ѝ подаде сокола, подложи стремето. Мария с метна лека като птица.

Горе, отъ единъ малъкъ прозорецъ, Борилъ наблюдаваше заминаването на шумната дружина. Освенъ Ожие, шестима копиеносци и трима стрелци съпровождаха младата ловджийка. Мария бѣ вече скжпоцененъ залогъ и трѣбваше да се пази като зеницата на окоето. Когато конниците изчезнаха по каменистата пътека, която слизаша направо къмъ главната порта — по лицето му се плъзна странна усмивка.

Докато спущаха подвижния мостъ, Мария не може да се стърпи. Обърна се къмъ главния блюстителъ.

— Тия дни великиятъ страторъ Радулъ не е ли идвалъ насамъ?

— Великиятъ страторъ замина вчера сутринята за Сръдецъ, свѣтла госпожо — отвърна стражътъ.

Сякашъ ясното широко небе внезапно почерни, угасна. Мамещитѣ далечни гори изглеждаха противни и чужди. Тѣй пусто и праздно бѣ всичко наоколо. Сърдцето ѝ на тежа въ ледена скръбъ. Понечи да се върне обратно.

И изведнѣжъ цѣла кипна въ буреносенъ гнѣвъ. Тѣшибна жестоко коня си, заби бодоветѣ въ корема му. И ненадано и оскърбено, животното полетѣ като стрела по равния друмъ. Дружината едва смогваше да я настигне. Ожие се помжчи да ѝ каже нѣколко слова — той добри разбираше какво става въ сърдцето на княгинята. Ала не чуваше никого.

Поотпусна юздитѣ само когато почувствува, че конятъ ѝ е потенъ и изморенъ. Ожие отново се помжчи да разведри мрачевината, която забуляше челото ѝ.

— Можеби той ще се върне наскоро. Нали почнаха пакъ да ни пускатъ да излизаме! Азъ пъкъ се чувствувамъ особено щастливъ отъ идването на кардинала. Вече не ни надзираватъ съ такава строгостъ. Какво би било ако опитамъ тамъ самъ да излѣзя презъ градскитѣ порти! Дали ще ме пуснатъ? — тѣга и гореще надежда преливаха въ тмаса му.